

I. PRZEPISY OGÓLNE

MINISTERSTWO
TRANSFORMACJI EKOLOGICZNEJ
I WYZWAŃ DEMOGRAFICZNYCH

14735 *Rozporządzenie TED/646/2023 z dnia 9 czerwca 2023 r. ustanawiające kryteria określania, kiedy odpady tworzyw termoplastycznych poddawane obróbce mechanicznej i przeznaczone do wytwarzania produktów z tworzyw sztucznych tracą status odpadu zgodnie z ustawą nr 7/2022 z dnia 8 kwietnia w sprawie odpadów i zanieczyszczonych gleb w kontekście gospodarki o obiegu zamkniętym*

I

Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/98/WE z dnia 19 listopada 2008 r. w sprawie odpadów oraz uchylająca niektóre dyrektywy (zwana dalej „dyrektywą ramową w sprawie odpadów”) została transponowana do prawa hiszpańskiego ustawą nr 22/2011 z dnia 28 lipca 2011 r. w sprawie odpadów i zanieczyszczonych gleb. Obie regulacje wprowadzają zbiór wymogów, które muszą zostać spełnione, aby dany rodzaj odpadów po odzysku nie był dłużej uznawany za odpady.

Cztery wymogi, które należy spełnić w przypadku takiej zmiany statusu prawnego, przewidziane zarówno w art. 6 dyrektywy ramowej w sprawie odpadów oraz w ustawie nr 22/2011 z dnia 28 lipca 2011 r., są następujące: substancji i przedmiotów powstałych z odpadów używa się do określonych zastosowań; musi istnieć rynek lub popyt na takie substancje lub przedmioty; powstałe substancje lub przedmioty spełniają wymagania techniczne do konkretnych celów, obowiązujące przepisy i normy mające zastosowanie do produktów; wreszcie, stosowanie powstałej substancji lub przedmiotu nie może mieć negatywnego wpływu na środowisko lub zdrowie.

Następnie artykułem 6 dyrektywy ramowej w sprawie odpadów, zmienionej dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/851 z dnia 30 maja 2018 r., zmieniono dyrektywę 2008/98/EC w sprawie odpadów. W nowym brzmieniu artykuł ten przewiduje określone aktualizacje. Po pierwsze, mimo zachowania czterech wymienionych powyżej wymogów, które muszą zostać spełnione, aby dany rodzaj odpadów przestał być uznawany za odpady, artykuł ten uszczegóławia pierwszy wymóg, gdyż odtąd powstająca substancja lub przedmiot musi być we wszystkich przypadkach używany do określonych zastosowań. Po drugie, wprowadza on możliwość „utrąty statusu odpadu” na poziomie Unii Europejskiej, na szczeblu państwa członkowskiego lub w danym przypadku.

Na pierwszym wymienionym szczeblu Komisja Europejska może ocenić potrzebę przyjęcia tych kryteriów dla niektórych strumieni odpadów w drodze aktów wykonawczych obejmujących całą Unię Europejską. W drugim przypadku, jeżeli nie zostały one ustanowione na poziomie unijnym, to do państw członkowskich należy ustanowienie takich kryteriów dla niektórych rodzajów odpadów. W obu przypadkach kryteria utraty statusu odpadu uregulowane dyrektywą będą obejmować: odpady dopuszczone jako materiał wsadowy do procesu odzysku; dopuszczalne procedury i techniki przetwarzania; kryteria jakościowe, które muszą być spełnione w odniesieniu do materiałów tracących status odpadów w wyniku procesu odzysku zgodnie z mającymi zastosowanie normami dotyczącymi produktów, w tym, w stosownych przypadkach, dopuszczalne wartości zanieczyszczeń; systemy gospodarowania mające na celu wykazanie zgodności z określonymi kryteriami, w szczególności w zakresie kontroli jakości i samokontroli oraz, w stosownych przypadkach, akredytacji; oraz przedstawienie oświadczenia o zgodności.

W trzecim przypadku, tzw. indywidualnym, gdy nie ma kryteriów ustanowionych ani na szczeblu Unii Europejskiej, ani na szczeblu krajowym, do podejmowania decyzji w poszczególnych przypadkach w odniesieniu do określonych strumieni odpadów uprawnione są państwa członkowskie. Dyrektywa (UE) 2018/851 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2018 r. stanowi, że w każdym przypadku, w razie potrzeby, należy przedstawić te same wymogi, które określono w odniesieniu do dwóch opisanych powyżej wariantów. Ponadto w tym ostatnim przypadku uwzględnia się również dopuszczalne wartości zanieczyszczeń oraz wszelkie niekorzystne skutki dla środowiska lub zdrowia ludzi.

Ustawa nr 7/2022 z dnia 8 kwietnia 2022 r. w sprawie odpadów i zanieczyszczonych gleb w kontekście gospodarki o obiegu zamkniętym transponuje dyrektywę (UE) 2018/851 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2018 r. Artykuł 5 ustawy przewiduje, że Minister Transformacji Ekologicznej i Wyzwań Demograficznych może ustanowić szczególne kryteria utraty statusu odpadu, które muszą zostać spełnione przez określone odpady, które zostały poddane procesowi odzysku, w tym recyklingowi. W tym celu we wstępnym badaniu, które została przeprowadzona przez Komisję ds. Koordynacji Gospodarki Odpadami, ustanowioną przez Unię Europejską, właściwe orzecznictwo, uwzględnia się, w stosownych przypadkach, zasady ostrożności i zapobiegania oraz wszelkie negatywne oddziaływanie powstałego materiału, a także, w razie potrzeby, konieczność uwzględnienia wartości granicznych dla substancji zanieczyszczających.

Należy zauważyć, że to samo podejście przyjęte w nowej dyrektywie w odniesieniu do rozwoju sytuacji na szczeblu Unii Europejskiej i na szczeblu krajowym jest podejściem stosowanym w Hiszpanii przy wdrażaniu art. 5 ustawy 7/2022 z dnia 8 kwietnia, w drodze rozporządzeń ministerialnych dotyczących utraty statusu odpadu.

Jednakże w art. 5 ustawy, obok substancji i przedmiotów powstałych w wyniku procesu odzysku, wprowadzono termin „preparat” w celu dostosowania ustawy do terminologii używanej w prawodawstwie dotyczącym produktów, w szczególności w rozporządzeniu (WE) nr 1907/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. w sprawie rejestracji, oceny, udzielania zezwoleń i stosowanych ograniczeń w zakresie chemikaliów (REACH) i utworzenia Europejskiej Agencji Chemikaliów, zmieniającym dyrektywę 1999/45/WE oraz uchylającym rozporządzenie Rady (EWG) nr 793/93 i rozporządzenie Komisji (WE) nr 1488/94, jak również dyrektywę Rady 76/769/EWG i dyrektywy Komisji 91/155/EWG, 93/67/EWG, 93/105/WE i 2000/21/WE.

Art. 5 ust. 3 ustawy nr 7/2022 z dnia 8 kwietnia 2022 r. reguluje warunki dotyczące przypadków, w których na szczeblu Unii Europejskiej lub na szczeblu krajowym nie ustanowiono szczegółowych kryteriów utraty statusu odpadu. Właściwe władze regionalne mogą określić w zezwoleniach udzielonych zgodnie z art. 33 ustawy, że odpady poddane odzyskowi w obiekcie znajdującym się na ich terytorium przestają być odpadami na potrzeby ich wykorzystania w ramach określonej działalności lub procesu przemysłowego, pod warunkiem że spełnione zostaną warunki przewidziane w tym artykule.

Podobnie ustawa nr 7/2022 z dnia 8 kwietnia 2022 r. przewiduje wymóg, zgodnie z którym nowy materiał, który przestał być odpadem, musi po pierwsze być zgodny z wymogami art. 5 ust. 1 dotyczącymi utraty statusu odpadu, a ponadto z przepisami dotyczącymi produktów, substancji chemicznych i mieszanin oraz z przepisami dotyczącymi wprowadzania niektórych produktów do obrotu.

II

W odniesieniu do odpadów tworzyw sztucznych, na szczeblu Unii Europejskiej Komisja Europejska powierzyła Wspólnemu Centrum Badawczemu (zwanemu dalej JRC) zbadanie proponowanych kryteriów utraty statusu odpadu w odniesieniu do niektórych odpadów tworzyw sztucznych, tworzyw termoplastycznych, jak również uwzględnienie wszystkich podstawowych informacji niezbędnych do zapewnienia zgodności z warunkami określonymi w art. 6 dyrektywy ramowej w sprawie odpadów. To opublikowane w 2014 r. badanie przeprowadzono przy

udziale ekspertów i zainteresowanych stron z państw członkowskich. Koncentrowało się ono w szczególności na obróbce mechanicznej (nie zaś termicznej, chemicznej czy skojarzonej), a w załączniku VI do sprawozdania z badania zaproponowano szereg kryteriów utraty statusu odpadu przez tworzywa termoplastyczne, z wyłączeniem tworzyw termoutwardzalnych. Pomimo publikacji badania Komisja Europejska nie podjęła jeszcze żadnej inicjatywy ustawodawczej w celu ustanowienia tych kryteriów dla strumienia odpadów tworzyw sztucznych na szczeblu europejskim.

Następnie, na początku 2018 r., Komisja Europejska przyjęła w ramach pierwszego planu działania dotyczącego gospodarki o obiegu zamkniętym „Europejską strategię na rzecz tworzyw sztucznych w gospodarce o obiegu zamkniętym”, która dotyczy konkretnie aspektów projektowania, produkcji i wykorzystania tworzyw sztucznych, a także selektywnej zbiórki i obecnych możliwości osiągnięcia właściwego przetwarzania tego rodzaju odpadów. W strategii, oprócz przedstawienia wykazu konkretnych środków, podkreślono potrzebę zmniejszenia niepożądanych skutków dla społeczeństwa i środowiska wynikających ze stosowania tworzyw sztucznych i odpadów tworzyw sztucznych oraz uwzględniono w niej cel, jakim jest osiągnięcie poziomu wykorzystania 10 mln ton tworzyw sztucznych pochodzących z recyklingu rocznie, począwszy od chwili obecnej do 2025 r., do produkcji nowych produktów, co przyczyni się do zwiększenia recyklingu odpadów tworzyw sztucznych w Unii Europejskiej.

W ramach omawianej strategii przyjęto dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/904 z dnia 5 czerwca 2019 r. w sprawie zmniejszenia wpływu niektórych produktów z tworzyw sztucznych na środowisko. Ma to na celu przejście w kierunku bardziej zamkniętego obiegu w sektorze tworzyw sztucznych oraz zwalczanie zanieczyszczenia mórz powodowanego przez tworzywa sztuczne. W Hiszpanii dyrektywa ta została transponowana do prawa ustawą 7/2022 z dnia 8 kwietnia 2022 r. W szczególności tytuł V wprowadza środki mające na celu ograniczenie zużycia niektórych wyrobów z tworzyw sztucznych oraz, w odniesieniu do odpadów zawierających ten materiał, kładzie nacisk na właściwe gospodarowanie nimi.

III

Termin „tworzywo sztuczne” obejmuje ogromny zbiór różnorodnych materiałów, których cechą wspólną jest powtarzalność struktur zwanych monomerami, w postaci długich łańcuchów. Oznacza to, że podstawowymi składnikami każdego tworzywa sztucznego są zarówno polimery (łańcuchy monomerowe), jak i wszystkie substancje chemiczne dodawane do tworzywa w celu zapewnienia różnych cech. W zależności od tych właściwości tworzywa sztuczne mogą być stosowane m.in. jako materiały izolacyjne, termiczne, konstrukcyjne, zmniejszające wagę i ochronne. Ze względu na uznaną funkcjonalność, wszechstronność i cenę, tworzywa sztuczne znajdują wiele zastosowań w różnych dziedzinach, począwszy od codziennego, domowego użytkowania pojemników i opakowań, po zastosowania w budownictwie, motoryzacji, maszynach, elektronice, rolnictwie, tkaninach, meblach itp. Pod względem ilościowym popyt na tworzywa sztuczne do stosowania w opakowaniach jest wyższy niż w przypadku innych zastosowań.

Właśnie ze względu na tak różnorodne właściwości i wszechstronność zastosowania, tworzywa sztuczne są tak powszechne, a zatem ilość wytwarzanych odpadów tworzyw sztucznych jest bardzo ważna, a trend ten w ostatnich latach jest wzrastający. Oprócz różnorodności, tworzywa sztuczne charakteryzuje bardzo zróżnicowany okres użytkowania poszczególnych produktów, który może wynosić od kilku minut w przypadku niektórych produktów konsumenckich do wielu lat w przypadku produktów stosowanych m.in. w budownictwie lub maszynach. Aspekt ten ma również duży wpływ na strumień odpadów, a także na obecność w niektórych z nich pewnych substancji chemicznych lub mieszanin.

Kwestia substancji chemicznych lub mieszanin w odpadach tworzyw sztucznych jest niewątpliwie niezwykle ważna dla ochrony środowiska i zdrowia ludzkiego. Z tego powodu ostatnio rośnie społeczne zapotrzebowanie zarówno na rozwiązanie problemu związanego z

bezpośrednim zanieczyszczeniem, jak i na wdrożenie najwłaściwszych sposobów gospodarowania tym strumieniem odpadów. Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1021 z dnia 20 czerwca 2019 r. w sprawie trwałych zanieczyszczeń organicznych wymaga zatem, aby odpady składające się z jakiegokolwiek substancji wymienionej w załączniku IV do tego rozporządzenia, zawierające ją lub zanieczyszczone w stężeniach wyższych niż określone we wspomnianym załączniku, były usuwane lub odzyskiwane za pomocą niektórych operacji przetwarzania zapewniających zniszczenie lub nieodwracalne przekształcenie zawartości trwałych zanieczyszczeń organicznych, jeżeli recykling nie jest możliwy. Ponadto stosuje się przepisy dotyczące wytwarzania, wprowadzania do obrotu i stosowania tych substancji w wyrobach wytwarzanych z tworzyw sztucznych tracących status odpadu.

Wytyczne dotyczące właściwego gospodarowania strumieniami odpadów z trwałymi zanieczyszczeniami organicznymi zostały opracowane zarówno na podstawie konwencji bazylejskiej, jak i kilku państw członkowskich. W 2019 r. Komisja Europejska opublikowała ambitne badanie skupiające się na zmianie limitów określonych w załącznikach IV i V do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1021 z dnia 20 czerwca 2019 r. W tym badaniu podkreśla się, że generalnie demontaż i separacja mechaniczna mogą być realizowane jako skuteczny pierwszy krok w kierunku zmniejszenia ilości odpadów zawierających trwałe zanieczyszczenia organiczne powracających do cykli produkcyjnych. Te formy obróbki są bardziej stosowane w przypadku zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego, podczas gdy w przypadku innych strumieni, takich jak pojazdy nieużywane oraz odpady budowlane i rozbiórkowe, istnieją bardziej praktyczne bariery. Najlepszym scenariuszem jest jak najszybsze oddzielenie odpadów z trwałymi zanieczyszczeniami organicznymi od pozostałych podzbiorów w łańcuchu przetwarzania odpadów.

Gdy materiał staje się odpadem, sukces recyklingu z tego strumienia jest bardzo zróżnicowany w zależności od rodzaju odpadów i ich pochodzenia. Według danych Komisji Europejskiej, każdego roku w Europie zbiera się ponad 27 mln ton odpadów tworzyw sztucznych. Z tej rocznej ilości mniej niż jedna trzecia trafia do zakładów recyklingu, a duże ilości na składowiska, do spalarni lub na eksport. Komisja Europejska ustaliła, że do 2030 r. każde państwo członkowskie musi osiągnąć wskaźnik 55 % recyklingu odpadów opakowaniowych z tworzyw sztucznych.

IV

W Hiszpanii należy dokonać rozróżnienia pomiędzy branżą produkcji tworzyw sztucznych lub wyrobów z tworzyw sztucznych, zwaną przemysłem przetwórczym, oraz innymi podmiotami zaangażowanymi w obieg tych materiałów, gdy stają się one odpadami: podmiotami zajmującymi się gospodarką odpadami tworzyw sztucznych.

Gdy produkty z tworzyw sztucznych zostaną wprowadzone do obrotu, niezależnie od tego, w jak znacznym stopniu różnią się ich okresy użytkowania, w końcu staną się one odpadami. Następnie należy je przetwarzać w instalacjach podmiotów zajmujących się gospodarką odpadami tworzyw sztucznych, które posiadają specjalne zezwolenia na takie przetwarzanie, zgodnie z ustawą nr 7/2022 z 8 kwietnia 2022 r. W tym strumieniu odpady tworzyw sztucznych, przed przetworzeniem w celu ostatecznego odzysku, często przechodzą przez inne podmioty zajmujące się gospodarką odpadów, które zazwyczaj dokonują co najmniej jednej klasyfikacji. Wreszcie, odpowiednio przetworzone odpady mogą być wykorzystywane bezpośrednio jako surowiec włączony przez przemysł przetwórczy do produkcji nowych produktów z tworzyw sztucznych, zarówno gotowych, jak i półproduktowych, co stanowi model gospodarki o obiegu zamkniętym.

W tym kontekście, aby można było zastosować prawne pojęcie "utruty statusu odpadu", odpady tworzyw sztucznych muszą przejść przez jeden lub więcej zakładów przetwarzania, nim dotrą do końcowego zakładu odzysku. Odpady oznaczone jako przemysłowe (lub przedkonsumenckie) są jednak wyłączone z tego pojęcia i objęte pojęciem „produktu ubocznego”, zgodnie z definicją zawartą w art. 4 ustawy nr 7/2022 z dnia 8 kwietnia 2022 r.

Ten rodzaj odpadów obejmuje wszystko, co generowane jest jako odpady z produkcji wyrobów z tworzyw sztucznych (resztki, skrawki, wyroby niezgodne z wymaganiami itp.), uzyskane w samej fabryce i bezpośrednio włączone do przemysłu przetwórczego oraz charakteryzujące się tym, że nie docierają do żadnego konsumenta końcowego, gdyż ich występowanie ograniczone jest do środowiska przemysłowego.

Na szczeblu europejskim Komisja Europejska przyjęła pewne przepisy dotyczące utraty statusu odpadu, ale żadne z nich nie dotyczą tworzyw sztucznych, a zatem nie istnieją jednolite ramy regulacyjne dla wszystkich państw członkowskich. Jedynie Portugalia opublikowała kryteria utraty statusu odpadu, zgodnie z ustaleniami w ramach badania technicznego JRC.

Biorąc pod uwagę znaczenie tego strumienia odpadów oraz brak regulacji na poziomie Unii Europejskiej, uznano, że niezbędne jest wprowadzenie konkretnych przepisów krajowych, które będzie można stosować. Regulacja przynosi szereg bezpośrednich korzyści. Należą do nich: stymulacja zwiększenia ilości selektywnie i efektywnie zbieranych odpadów tego typu; wzrost wskaźników recyklingu; wdrożenie lepszego przetwarzania odpadów i lepszej kontroli jakości odzyskanego surowca w drodze odpowiednich operacji przetwarzania.

Ponadto pewność prawa zwiększa się poprzez rozróżnienie między odpadami a wyrobami z tworzyw sztucznych, a w konsekwencji przepisami, które ich dotyczą. Gdy materiał pochodzący z odpadów spełni odpowiednie wymagania, przestanie być odpadem. W związku z tym przepisy dotyczące odpadów, takie jak ustawa nr 7/2022 z dnia 8 kwietnia 2022 r. lub dekret królewski nr 553/2020 z dnia 2 czerwca 2020 r. regulujący przemieszczanie odpadów na terytorium państwa, nie będą miały do niego zastosowania, co oznacza zmniejszenie liczby formalności administracyjnych. Zmiana ta jest możliwa, ponieważ - w przeciwieństwie do odpadów - nowe materiały są bezpieczne z punktu widzenia środowiska i zdrowia ludzkiego.

V

Rozporządzenie ministerialne obejmuje osiem artykułów, przepis dodatkowy, przepis przejściowy i dwa przepisy końcowe. Rozporządzenie zawiera cztery załączniki. Celem niniejszego rozporządzenia jest ustalenie kryteriów utraty statusu odpadu w odniesieniu do odpadów termoplastycznych, które są poddawane obróbce mechanicznej i obowiązują na całym terytorium państwa, zgodnie z art. 5 ustawy nr 7/2022 z dnia 8 kwietnia. Kryteria te ustanowiono w oparciu o dokument techniczny przygotowany przez JRC, o którym mowa powyżej.

W związku z tym w zakres niniejszego rozporządzenia wchodzi jedynie odpady termoplastyczne poddane obróbce mechanicznej, a nie inne strumienie odpadów, takie jak poddane ewentualnej obróbce chemicznej. Wyłącza się również odpady w postaci tworzyw sztucznych termoutwardzalnych, tj. odpady tworzyw sztucznych, które po podgrzaniu, a następnie schłodzeniu, nie mogą zostać poddane przetopieniu ani zmianie kształtu.

W art. 3 i następnych niniejszego rozporządzenia ustanowiono kryteria dotyczące utraty statusu odpadu oraz procedurę weryfikacji zgodności za pomocą systemów zarządzania, kryteria jakościowe, jakie musi spełniać powstały materiał po zakończeniu procesu odzysku zgodnie z mającymi zastosowanie normami dotyczącymi produktów, a także zobowiązania, jakie muszą wypełniać podmioty zajmujące się gospodarką odpadami.

Jako narzędzie zapewniające rozwiązanie skomplikowanej kwestii trwałych zanieczyszczeń organicznych w niektórych strumieniach odpadów tworzyw sztucznych proponuje się rozróżnienie dwóch poziomów. Z jednej strony, w przypadku kanałów, co do których istnieje większa pewność, że nie zawierają trwałych zanieczyszczeń organicznych i substancji niebezpiecznych, należy ułatwić identyfikowalność poprzez zapewnienie pochodzenia odpadów przyjmowanych w celu utraty statusu odpadu oraz zagwarantowanie ich oddzielnego przetwarzania, bez mieszania z odpadami z innych źródeł, przez wszystkich zaangażowanych pośredników. I wreszcie, kiedy te odpady o konkretnym, identyfikowalnym i możliwym do prześledzenia pochodzeniu dotrą do końcowego podmiotu zajmującego się odzyskiem, należy zapewnić ich identyfikowalność za pomocą deklaracji zgodności

wystawianej dla każdej partii materiału uzyskanego w instalacji tego ostatniego.

Z drugiej strony, w przypadku odpadów pochodzących ze strumieni odpadów niebezpiecznych, odpadów sprzętu elektrycznego i elektronicznego, pojazdów wycofanych z eksploatacji oraz odpadów budowlanych i rozbiórkowych, w których stwierdzono obecność substancji niebezpiecznych i trwałych zanieczyszczeń organicznych, a także innych strumieni odpadów, w których substancje te mogą zostać wykryte, należy również jednoznacznie określić pochodzenie odpadów, a do momentu dotarcia odpadów do ostatecznego podmiotu zajmującego się odzyskiem wszystkie uczestniczące w łańcuchu podmioty zajmujące się gospodarką odpadami muszą zagospodarowywać odpady oddzielnie od odpadów, o których mowa powyżej. Pozostaje to bez uszczerbku dla szczególnej dekontaminacji tych odpadów, zgodnie z przepisami rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1021 z dnia 20 czerwca 2019 r. Zarys skutków niniejszego rozporządzenia dla odpadów tworzyw sztucznych i podzbiorów tworzyw sztucznych oraz czynności, które mają być stosowane w poszczególnych przypadkach, został włączony do załącznika IV jako wytyczne.

Każdej partii materiałów z tworzyw sztucznych pochodzących z recyklingu, które spełniają kryteria utraty statusu odpadu ustalone w art. 3 i w związku z tym nie są już uznawane za odpady, towarzyszy odpowiednia deklaracja zgodności, zgodnie z zapisami art. 5 oraz zgodnie z treścią i wskazaniem określonymi w załączniku III, w zależności od późniejszego miejsca przeznaczenia tego materiału. Wreszcie odpady tworzyw termoplastycznych przetwarzane zgodnie z przepisami niniejszego rozporządzenia są wymagane, po ostatecznym odzysku, do bezpośredniego wykorzystania w przemyśle przetwórczym. Fundamentalna kwestia utraty statusu odpadu powstałego materiału nie tkwi w fizycznej postaci uzyskanych materiałów, lecz w ich zdolności do bezpośredniego wykorzystania i zastąpienia surowców pierwotnych z tworzyw sztucznych w przemyśle wytwórczym różnych produktów z tworzyw sztucznych.

Ponieważ stosowanie jako materiału przeznaczonego do kontaktu z żywnością zostało już ograniczone i uregulowane w prawodawstwie europejskim, przetworzone odpady tworzyw termoplastycznych przeznaczone do tego szczególnego celu, oprócz wszelkich innych przepisów ustanowionych w innych normach europejskich w tym zakresie, będą podlegać szczególnym przepisom rozporządzenia Komisji (UE) 2022/1616 z dnia 15 września 2022 r. w sprawie materiałów i wyrobów z tworzyw sztucznych pochodzących z recyklingu przeznaczonych do kontaktu z żywnością oraz uchylającego rozporządzenie (WE) nr 282/2008. Z tego powodu w ramach niniejszego rozporządzenia ministerialnego należy wyróżnić dwa kolejne miejsca przeznaczenia, chociaż oba rodzaje materiałów również kwalifikują się do utraty statusu odpadu. Z jednej strony środki przeznaczone do kontaktu z żywnością, które muszą spełniać wymogi ustanowione w obowiązujących przepisach europejskich, a także, na szczeblu krajowym, dekret królewski 846/2011 z dnia 17 czerwca 2011 r. ustanawiający warunki, jakie muszą spełniać surowce na bazie materiałów polimerowych pochodzących z recyklingu, stosowane w materiałach i wyrobach przeznaczonych do kontaktu z żywnością. Oraz, z drugiej strony, w odniesieniu do wszystkich innych poddanych obróbce mechanicznej materiałów termoplastycznych przeznaczonych dla przemysłu przetwórczego do produkcji jakiegokolwiek innego rodzaju produktu z tworzyw sztucznych, które muszą być zgodne z mającymi zastosowanie przepisami prawa lub specyfikacjami technicznymi wymaganymi przez użytkownika.

W związku z tym inne odpady tworzyw termoplastycznych niewymienione w załączniku I, jak również mechanicznie przetworzone odpady tworzyw sztucznych, które nie spełniają innych ustanowionych kryteriów, będą nadal uznawane za odpady w rozumieniu ustawy nr 7/2022 z dnia 8 kwietnia i w związku z tym muszą zostać zagospodarowane zgodnie z systemem prawnym ustanowionym w tej ustawie. Lub jeśli są one przeznaczone dla zakładów odzysku energii, zakłady te muszą spełniać przepisy rozdziału IV dekretu królewskiego nr 815/2013 z 18 października przyjmującego rozporządzenie w sprawie zanieczyszczeń przemysłowych i wprowadzającego w życie ustawę 16/2002 z 1 lipca w sprawie zintegrowanego zapobiegania zanieczyszczeniom i ich kontroli, aby zapewnić poziom ochrony środowiska oferowany przez te przepisy.

Po wejściu w życie tego rozporządzenia stosowanie go przez podmioty gospodarujące odpadami tworzyw sztucznych jest dobrowolne. Jeśli jednak podmiot końcowy chce wprowadzić przetworzone odpady tworzyw termoplastycznych na rynek jako produkt, musi spełnić wymagania tej normy. Podmioty zajmujące się gospodarowaniem odpadami powinny powiadomić o przyjęciu niniejszej normy właściwą administrację regionalną, co ma umożliwić późniejsze stwierdzenie, czy dany podmiot przyjął normę. Muszą one zatem przesłać do administracji regionalnej, która udzieliła homologacji instalacji zgodnie z ustawą nr 7/2022 z dnia 8 kwietnia 2022 r., komunikat zawierający minimalną treść przewidzianą w załączniku II.

Jak stwierdziła Komisja Europejska, kryteria utraty statusu odpadu będą wiążące jedynie w państwie członkowskim, które je ustanowiło. Jeśli materiały są importowane do Hiszpanii, hiszpańskie władze nie mają obowiązku akceptowania klasyfikacji materiału jako niezawierającego odpadów na podstawie kryteriów utraty statusu odpadu w kraju pochodzenia. W przypadku eksportu, o ile państwo przeznaczenia nie wyrazi z góry zgody na taką klasyfikację jako produktu, przemieszczanie odbywa się zgodnie z rozporządzeniem (WE) 1013/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 czerwca 2006 r. w sprawie przemieszczania odpadów. Jeżeli natomiast kraj pochodzenia lub kraj docelowy jest państwem trzecim, czyli nie jest państwem członkowskim Unii Europejskiej, przemieszczenie odpadów następuje zgodnie z wyżej wspomnianym rozporządzeniem.

VI

Niniejszy przepis jest zgodny z zasadami dobrego stanowienia prawa zawartymi w art. 129 ustawy nr 39/2015 z dnia 1 października 2015 r. o powszechnym postępowaniu administracyjnym organów administracji publicznej. Zgodnie z zasadami konieczności i skuteczności, niniejsze rozporządzenie opiera się na odpowiedniej ochronie zdrowia ludzkiego i środowiska, ułatwiając powrót do cyklu produkcyjnego produktów z tworzyw sztucznych tylko te bezpieczne materiały, które spełniają specyfikacje wymagane do późniejszego wykorzystania. Ponadto opiera się ono na jasnej identyfikacji celów, a zważywszy na wysoce techniczny charakter ustalonych wymogów, uznaje się je za odpowiedni instrument do ich osiągnięcia.

Zasada ta jest zgodna z zasadą proporcjonalności, ponieważ reguluje istotne aspekty jej celu, a mianowicie ustalenie, kiedy niektóre odpady tworzyw sztucznych, które zostały poddane obróbce mechanicznej i właściwej, nie mogą być już uznawane za odpady, zgodnie z ustawą nr 7/2022 z dnia 8 kwietnia 2022 r., jak również nieodzowne obowiązki producenta lub importera.

Zgodnie z zasadą pewności prawnej przepis ten jest zgodny z resztą krajowego porządku prawnego, w szczególności z ustawą nr 7/2022 z dnia 8 kwietnia 2022 r., która transponuje dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/851 z dnia 30 maja 2018 r. zmieniającą dyrektywę 2008/98/WE w sprawie odpadów, która wprowadza pewne szczegóły dotyczące utraty statusu odpadów. Zapewnia on również większą pewność prawną, ustanawiając stabilne, przewidywalne, zintegrowane i pewne ramy regulacyjne poprzez objaśnienie kryteriów, jakie muszą zostać spełnione, by odpady przestały być odpadami i mogły zacząć być wykorzystywane jako produkt. W związku z tym ułatwia on podejmowanie działań i decyzji przez zainteresowane sektory.

Stosowana jest również zasada przejrzystości, ponieważ wszystkie publiczne procedury informowania i wysłuchania były skrupulatnie przestrzegane.

Wreszcie, stosując zasadę efektywności, norma ta zapewnia maksymalną skuteczność w osiaganiu celów przy możliwie najniższych kosztach jej stosowania i nie niesie ze sobą obciążeń administracyjnych.

Przy opracowywaniu niniejszego rozporządzenia przeprowadzono konsultacje ze wspólnotami autonomicznymi i podmiotami przedstawicielskimi zainteresowanych sektorów; poddano je również procedurze konsultacji społecznych, przekazano do Komisji ds. Koordynacji Gospodarki Odpadami oraz zasięgnięto opinii Rady Doradczej ds. Środowiska, w

zastosowaniu przepisów ustawy nr 27/2006 z dnia 18 lipca 2006 r. w sprawie regulacji prawa dostępu do informacji, uczestnictwa społecznego oraz dostępu do wymiaru sprawiedliwości w dziedzinie środowiska.

Niniejsze rozporządzenie ministerialne zostało również poddane procedurze udzielania informacji w dziedzinie norm technicznych, uregulowanej w dekrecie królewskim nr 1337/1999 z dnia 31 lipca 1999 r. regulującym przekazywanie informacji w dziedzinie norm i przepisów technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego w celu wykonania przepisów dyrektywy (UE) 2015/1535 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 9 września 2015 r. ustanawiającej procedurę udzielania informacji w dziedzinie przepisów technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego.

Rozporządzenie to zostało przekazane przez Ministerstwo Przemysłu, Handlu i Turystyki Światowej Organizacji Handlu, a konkretnie Komitetowi ds. Barrier Technicznych w Handlu.

Uprawnienie do wykonania niniejszego rozporządzenia jest przewidziane w art. 5 ustawy nr 7/2022 z dnia 8 kwietnia 2022 r., a jego podstawa konstytucyjna w art. 149 ust. 1 pkt 23 konstytucji, który przyznaje państwu wyłączną kompetencję w zakresie podstawowych przepisów dotyczących ochrony środowiska, bez uszczerbku dla uprawnień wspólnot autonomicznych do ustanawiania dodatkowych norm ochrony.

W związku z tym, za uprzednią zgodą Ministra Finansów i Służby Cywilnej, w porozumieniu z Radą Państwa, rozporządzam:

Artykuł 1. *Cel i zakres zastosowania.*

1. Celem tego rozporządzenia jest ustanowienie kryteriów określania, kiedy odpady tworzyw termoplastycznych poddawane obróbce mechanicznej, a następnie przeznaczone do wytwarzania produktów z tworzyw sztucznych, przestają być odpadami na mocy ustawy nr 7/2022 z dnia 8 kwietnia 2022 r. w sprawie odpadów i zanieczyszczonych gleb w kontekście gospodarki o obiegu zamkniętym.
2. Odpady tworzyw termoplastycznych, które nie są zgodne z postanowieniami niniejszego rozporządzenia, będą uważane za odpady i będą odzyskiwane lub unieszkodliwiane zgodnie z ustawą nr 7/2022 z dnia 8 kwietnia 2022 r. oraz wszelkimi innymi przepisami, które mają do nich zastosowanie.
3. Kryteria ustanowione na mocy niniejszego rozporządzenia obowiązują na całym terytorium państwa.

Artykuł 2. *Definicje.*

Do celów niniejszego rozporządzenia, oprócz definicji zawartych w ustawie nr 7/2022 z dnia 8 kwietnia 2022 r. stosuje się następujące definicje:

- a) „handlowiec”: każda osoba fizyczna lub prawna zajmująca się zakupem materiałów z tworzyw sztucznych pochodzących z recyklingu, które przestały być odpadami zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, a następnie ich sprzedają zakładom produkującym wyroby z tworzyw sztucznych, nawet jeśli nie posiada ich fizycznie;
- b) „składnik niebędący tworzywem sztucznym”: dowolny materiał o charakterze innym niż polimery i dodatki chemiczne, które są częścią niektórych odpadów tworzyw sztucznych lub materiałów z tworzyw sztucznych pochodzących z recyklingu;
- c) „przesyłka”: transza materiałów z tworzyw sztucznych pochodzących z recyklingu, która jest przeznaczona przez wytwórcę dla innego posiadacza i która może znajdować się w jednej lub kilku jednostkach transportowych, takich jak kontenery;
- d) „importer”: każda osoba fizyczna lub prawna, która sprowadza do Hiszpanii z państwa członkowskiego Unii Europejskiej lub z kraju trzeciego materiały z tworzyw sztucznych pochodzących z recyklingu, które przestały być odpadem zgodnie z niniejszym rozporządzeniem;
- e) „kontrola wzrokowa”: kontrola wszystkich odpadów tworzyw sztucznych lub materiałów z tworzyw sztucznych pochodzących z recyklingu przy użyciu wzroku lub innych zmysłów, lub

dowolnego niewyspecjalizowanego sprzętu;

f) „transza”: jednostka materiałów z tworzyw sztucznych pochodzących z recyklingu tej samej jakości, która została wytworzona w tym samym zakładzie przetwarzania i wobec której zweryfikowano wymogi określone w ust. 3 załącznika I;

g) „materiały z tworzyw sztucznych pochodzących z recyklingu”: materiały uzyskane z odpadów tworzyw termoplastycznych poddanych obróbce mechanicznej w autoryzowanych zakładach zagospodarowania, uznawany za obróbkę końcową, który jest zgodny z postanowieniami niniejszej normy i przestaje być uznawany za odpady do celów ustawy nr 7/2022 z 8 kwietnia 2022 r.;

h) „wykwalifikowany personel”: osoba, która dzięki doświadczeniu lub szkoleniu może właściwie zbadać i ocenić właściwości zarówno odpadów tworzyw sztucznych, jak i materiałów z tworzyw sztucznych pochodzących z recyklingu;

i) „posiadacz”: osoba fizyczna lub prawna posiadająca materiał z tworzyw sztucznych pochodzących z recyklingu;

j) „wytwórca”: upoważniony podmiot gospodarujący odpadami, który wykonuje czynności ostatecznego przetworzenia w celu uzyskania materiału o określonych właściwościach i który po raz pierwszy przekazuje go jako materiał z tworzyw sztucznych pochodzących z recyklingu, który przestał być odpadem;

k) „odpad tworzyw sztucznych”: produkt wykonany z tworzywa sztucznego lub zawierający tworzywo sztuczne, który zostaje wyrzucony, jest przeznaczony do usunięcia lub którego usunięcie jest wymagane. Termin ten obejmuje odpady poprzemysłowe i pokonsumenckie, zarówno nieprzetworzone, jak i przetworzone;

l) „odpad tworzyw termoplastycznych”: odpad tworzyw sztucznych, który można zmiękczyć poprzez ogrzanie i utwardzić poprzez schłodzenie, przy czym cechy te są odwracalne.

Artykuł 3. Kryteria utraty statusu odpadu.

1. Materiał z tworzyw sztucznych pochodzący z recyklingu, przeznaczony do produkcji wyrobów z tworzyw sztucznych, przestaje być odpadem w momencie, gdy opuszcza teren zakładu wytwórcy i trafia do zakładu posiadacza, spełniając następujące wymagania:

a) Do przetwarzania przeznacza się wyłącznie odpady tworzyw termoplastycznych, które spełniają kryteria określone w załączniku I ust. 1;

b) Odpady tworzyw termoplastycznych zostały poddane co najmniej jednej czynności odzysku zgodnie z kryteriami określonymi w załączniku I ust. 2;

c) Poddane recyklingowi materiały z tworzyw sztucznych spełniają kryteria określone w załączniku I ust. 3 oraz, w stosownych przypadkach, w art. 4;

d) Wytwórca lub importer wypełnił obowiązki określone w art. 5, 6 i 7.

2. W zakresie przywozu materiałów z tworzyw sztucznych pochodzących z recyklingu stosuje się, w stosownych przypadkach, przepisy art. 28 rozporządzenia (WE) nr 1013/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 czerwca 2006 r. w sprawie przemieszczania odpadów.

3. Osoby fizyczne lub prawne, które chcą pozyskiwać tworzywa sztuczne pochodzące z recyklingu, muszą spełniać wymagania tej normy i muszą poinformować Wspólnotę Autonomiczną, w której znajduje się zakład przetwarzania końcowego pozyskujący tworzywa sztuczne pochodzące z recyklingu, że kryteria te są spełnione przed dokonaniem pierwszej wysyłki. Takie powiadomienie odbywa się w drodze wniosku skierowanego do właściwego organu regionalnego, który udzielił homologacji tej instalacji, w tym co najmniej treści określonej w załączniku II.

Artykuł 4. Materiały z tworzyw sztucznych pochodzących z recyklingu, przeznaczone do produkcji materiałów przeznaczonych do kontaktu z żywnością.

Bez uszczerbku dla spełnienia kryteriów przewidzianych w art. 3, jeżeli materiał z tworzyw sztucznych pochodzący z recyklingu został pozyskany zgodnie z rozporządzeniem Komisji (UE) 2022/1616 z dnia 15 września 2022 r. w sprawie materiałów i wyrobów z tworzyw sztucznych pochodzących z recyklingu przeznaczonych do kontaktu z żywnością oraz uchylającym rozporządzenie (WE) nr 282/2008, uznaje się, że materiał ten utracił status odpadu.

Artykuł 5. *Deklaracja zgodności.*

1. Wytwórca lub importer wydaje w odniesieniu do każdej przesyłki materiałów z tworzyw sztucznych pochodzących z recyklingu, które nie są już odpadami, deklarację zgodności zgodnie ze wzorem przedstawionym w załączniku III.
2. Wytwórca, importer lub handlowiec przekazuje deklarację zgodności następnemu posiadaczowi przesyłki materiałów z tworzyw sztucznych pochodzących z recyklingu.
3. Wytwórca, importer i handlowiec zachowują kopię deklaracji zgodności przez co najmniej trzy lata od daty jej wydania i udostępniają ją właściwym organom, kiedy jest to wymagane.
4. Deklaracja zgodności może zostać sporządzona w dowolny sposób, w formie papierowej lub elektronicznej, pod warunkiem że jej autentyczność, kompletność jej treści i czytelność mogą być zagwarantowane począwszy od daty wydania i przez cały okres przechowywania.
5. Deklaracja zgodności towarzyszy transportowi każdej dostawy. Jeżeli dostawa jest realizowana w więcej niż jednej jednostce transportowej, każda jednostka musi posiadać kopię deklaracji zgodności.

Artykuł 6. *System gospodarowania.*

1. Wytwórca ustanawia system gospodarowania w celu wykazania zgodności z kryteriami, o których mowa w art. 3.
2. System gospodarowania obejmuje szereg procedur udokumentowanych w powiązaniu z wszystkimi poniższymi aspektami:
 - a) kontrola przyjęcia odpadów tworzyw termoplastycznych podlegających odzyskowi, jak określono w ust. 1 załącznika I;
 - b) monitorowanie wymogów dotyczących procesu i przetwarzania opisanych w załączniku I ust. 2;
 - c) kontrola jakości uzyskanego materiału, jak określono w załączniku I ust. 3 (w tym pobieranie próbek i analiza);
 - d) uwagi kolejnego posiadacza dotyczące zgodności z wymogami powstałego materiału;
 - e) rejestrowanie wyników kontroli przeprowadzonych zgodnie z lit. a)–c);
 - f) kontrolowanie i doskonalenie systemu gospodarowania oraz
 - g) szkolenie personelu.
3. System gospodarowania obejmuje również specjalne wymogi dotyczące kontroli w odniesieniu do kryteriów określonych w załączniku I.
4. System gospodarowania obejmuje metodykę projektowania pobierania próbek i pobierania próbek materiału uzyskanego w wyniku odzysku, zgodnie z normami technicznymi UNE-CEN/TS 16011:2015 EX. Tworzywa sztuczne. Tworzywa z recyklingu. Przygotowanie próbek, oraz norma PD CEN/TS 16010:2020 Tworzywa sztuczne. Tworzywa z recyklingu. Procedury pobierania próbek do badań odpadów tworzyw sztucznych i recyklatów, w najbardziej aktualnej i bieżącej wersji.
5. Jednostka oceniająca zgodność akredytowana do przeprowadzania takiej certyfikacji zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 765/2008 z dnia 9 lipca 2008 r. ustanawiającym wymagania w zakresie akredytacji i uchylającym rozporządzenie (EWG) nr 339/93 zaświadcza, że system gospodarowania wdrożony przez

wytwórcę spełnia wymagania niniejszego artykułu.

6. Na żądanie wytwórca zapewnia właściwym organom dostęp do systemu gospodarowania i odpowiednich rejestrów, kiedy jest to wymagane.

7. Jeżeli podmiot gospodarujący odpadami inny niż wytwórca stosuje jedną z metod przetwarzania, o których mowa w ust. 2 załącznika I, to wytwórca gwarantuje, że ww. podmiot posiada system gospodarowania zapewniający zgodność z wymogami określonymi w niniejszym artykule.

8. Importer wymaga od swoich dostawców wdrożenia systemu gospodarowania, który spełnia wymogi ust. 2, 3 i 4. Ten system gospodarowania jest certyfikowany przez jednostkę oceniającą zgodność akredytowaną do przeprowadzania takiej certyfikacji zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 765/2008 z dnia 9 lipca 2008 r.

Artykuł 7. *Inne obowiązki wytwórcy i importera.*

1. Podobnie jak podmiot gospodarujący odpadami, wytwórca uwzględnia w swoich rejestrach chronologicznych przewidzianych zgodnie z art. 64 ustawy nr 7/2022 z dnia 8 kwietnia 2022 r. następujące informacje:

- a) numer partii,
- b) data wysyłki partii,
- c) identyfikacja klienta oraz
- d) ilość sprzedana.

Ponadto w sprawozdaniu rocznym, o którym mowa w art. 65 ust. 1 ustawy nr 7/2022 z dnia 8 kwietnia 2022 r., wytwórca musi zawrzeć informacje dotyczące ilości materiału z tworzyw sztucznych pochodzących z recyklingu wprowadzanego do obrotu jako produkt oraz jego przeznaczenia.

2. W przypadku każdej partii wytwórca zachowuje przez co najmniej trzy lata wszelkie informacje pozwalające na weryfikację spełnienia wymagań określonych w załączniku I.

3. W przypadku każdej transzy objętej przywozem importer zachowuje przez co najmniej trzy lata wszelkie informacje pozwalające na weryfikację spełnienia wymagań określonych w załączniku I.

Artykuł 8. *Obowiązki podmiotów gospodarujących odpadami, które interweniują przed wytwórcą.*

Aby zapewnić maksymalną identyfikowalność, w przypadku odpadów tworzyw sztucznych pochodzących m.in. ze strumieni odpadów niebezpiecznych, zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego, pojazdów wycofanych z eksploatacji lub odpadów budowlanych i rozbiórkowych, podmiot zajmujący się gospodarką odpadami zobowiązany jest zagwarantować, że w ramach eksploatowanej przez niego instalacji odpady te są przetwarzane oddzielnie i nie ulegają mieszanii z innymi odpadami tworzyw sztucznych pochodzącymi z innych źródeł.

Przepis dodatkowy. *Kodowanie procesu odzysku w zezwoleniach dla podmiotów gospodarujących odpadami przestrzegających niniejszego rozporządzenia.*

W przypadku wszystkich końcowych podmiotów gospodarujących odpadami, którzy powiadomili właściwy organ Wspólnoty Autonomicznej o przestrzeganiu niniejszego rozporządzenia zgodnie z artykułem 3.2, zatwierdzenie ich instalacji obejmuje proces końcowego odzysku odpadów tworzyw sztucznych oznaczony kodem „R0307 Recykling odpadów organicznych do produkcji materiałów lub substancji”.

Przepis przejściowy. *Zasady przejściowe.*

Podmioty gospodarujące i właściciele zakładów przetwarzania posiadający udzielone przez wspólnoty autonomiczne zezwolenia na otrzymywanie tworzyw sztucznych pochodzących z recyklingu jako produktu, muszą, w terminie trzech miesięcy od wejścia niniejszego rozporządzenia w życie, wystąpić o dostosowanie zezwoleń do wymogów prawnych określonych w niniejszym rozporządzeniu ministerialnym.

W powyższych przypadkach i po upływie 18 miesięcy od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, jako produkt można wprowadzać do obrotu wyłącznie materiał z tworzyw sztucznych pochodzących z recyklingu, który jest zgodny z postanowieniami niniejszego rozporządzenia ministerialnego. Okres ten zostaje skrócony do trzech miesięcy w przypadkach, gdy operatorzy i instalacje, o których mowa w poprzednim akapicie, nie wystąpili z wnioskiem o dostosowanie zezwolenia.

Pierwszy przepis końcowy. *Przyznanie kompetencji.*

Niniejsze rozporządzenie wydaje się na podstawie przepisów art. 149 ust. 1 pkt 23 Konstytucji Hiszpańskiej, który przyznaje państwu kompetencje w zakresie podstawowych przepisów dotyczących ochrony środowiska bez uszczerbku dla uprawnień wspólnot autonomicznych do ustanawiania dodatkowych przepisów w zakresie ochrony.

Drugi przepis końcowy. *Wejście w życie.*

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w „Dzienniku Urzędowym państwa”.

Madryt, 9 czerwca 2023 r. – Trzecia Wiceprzewodnicząca rządu Hiszpanii i Minister Transformacji Ekologicznej i Wyzwań Demograficznych, Teresa Ribera Rodríguez.

ZAŁĄCZNIK I

Kryteria utraty statusu odpadu

1. Odpady tworzyw termoplastycznych dopuszczone do ostatecznego odzysku

muszą spełniać następujące wymagania:

Kryteria	Wymogi w zakresie kontroli
1. Do niniejszego procesu dopuszczone są jedynie odpady o następujących kodach przewidzianych w Europejskim Katalogu Odpadów (EWC): a) W ramach odpadów poprzemysłowych: 07 02 13 Odpady tworzyw sztucznych (z produkcji, opracowywania, dystrybucji i stosowania tworzyw sztucznych, kauczuku syntetycznego i włókien sztucznych) 12 01 05 Odpady z toczenia i wygładzania tworzyw sztucznych (z formowania oraz fizycznej i mechanicznej obróbki powierzchni metali i tworzyw sztucznych) b) W ramach odpadów pokonsumpcyjnych: 02 01 04 Odpady tworzyw sztucznych z wyłączeniem opakowań (z rolnictwa, ogrodnictwa, akwakultury, leśnictwa, łowiectwa i rybołówstwa) 15 01 02 Opakowania z tworzyw sztucznych (w tym odpady opakowaniowe z selektywnej zbiórki odpadów komunalnych), 15 01 10* Opakowania zawierające pozostałości substancji niebezpiecznych lub nimi zanieczyszczone (tylko jeśli opakowanie jest wykonane z tworzywa sztucznego) 16 01 19 Tworzywa sztuczne (z przetwarzania samobieżnych środków transportu po zakończeniu eksploatacji lub procesów konserwacji i naprawy) 17 02 03 Tworzywa sztuczne (z odpadów budowlanych i rozbiórkowych) 19 12 04 Tworzywa sztuczne i guma (w przypadku tworzyw sztucznych pochodzących z zakładów mechanicznej obróbki odpadów) ⁽¹⁾ 20 01 39 Tworzywa sztuczne (z oddzielnie zebranych podzbiorów (z wyjątkiem wymienionych w podrozdziale 15 01)) W odniesieniu do rozdziałów 18 01 i 18 02 wyjaśniono, że odpady tworzyw sztucznych o kodach EWC 18 01 03* i 18 02 02*, a także o kodach EWC 18 01 02, 18 01 04 i 18 02 03 również można uznać za	Przyjmowanie odpadów tworzyw sztucznych (lub pochodnych podzbiorów tworzyw sztucznych) używanych przy wejściu do obiektu musi być kontrolowane przez wykwalifikowany personel, który jest w stanie rozpoznać, poprzez kontrolę wzrokową i towarzyszącą im dokumentację, które odpady nie spełniają tych kryteriów. W razie potrzeby, zgodnie z obowiązującymi przepisami, przeprowadza się badania laboratoryjne w celu określenia niebezpiecznych właściwości odpadów.
2. Odpady z zużytych środków higieny osobistej nie kwalifikują się.	
3. Odpady sklasyfikowane jako niebezpieczne nie są dopuszczalne, chyba że zostanie wykazane, że po przeprowadzeniu niezbędnych czynności przetwarzania odpady te nie wykazują żadnych niebezpiecznych właściwości, jak wskazano w pkt 3 następnego ustępu.	

Kryteria	Wymogi w zakresie kontroli
4. Odpady tworzyw sztucznych termoutwardzalnych nie są dopuszczalne.	
5. Odpady tworzyw sztucznych (lub podzbiory pochodzące z tworzyw sztucznych) zawierające trwałe zanieczyszczenia organiczne w stężeniach przekraczających ustawowy limit ustanowiony zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1021 z dnia 20 czerwca 2019 r. w sprawie trwałych zanieczyszczeń organicznych (zwanym dalej TZO) nie są kwalifikowalne. W przypadku przeznaczenia do kontaktu z żywnością wymagany jest brak trwałych zanieczyszczeń organicznych i brak innych zanieczyszczeń, które nie gwarantują bezpieczeństwa materiałów z tworzyw sztucznych pochodzących z recyklingu względem żywności.	Procedura stosowania wymagań dotyczących charakterystyki zagrożeń i obecności TZO powinna być udokumentowana w ramach systemu gospodarowania i powinna podlegać audytowi.

⁽⁴⁾ W komunikacie Komisji 2018/C 124/01 stwierdzono, że odpady o kodzie EWC 19 12 04 mogą pochodzić z zakładów przetwarzania zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego, jak również z innych instalacji realizujących obróbkę mechaniczną.

Odpady tworzyw sztucznych (lub podzbiory pochodzące z tworzyw sztucznych) zawierające trwałe zanieczyszczenia organiczne w stężeniach przekraczających ustawowy limit ustanowiony zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1021 z dnia 20 czerwca 2019 r. w sprawie trwałych zanieczyszczeń organicznych nie są kwalifikowalne.

Podzbiory tworzyw sztucznych uzyskane z zmechanizowanych zakładów przetwarzania odpadów przeznaczonych do utraty statusu odpadu ocenia się w celu określenia ich właściwości zagrożenia. EWC 19 12 04 można przypisać tylko do tych podzbiorów tworzyw sztucznych, w których nie zweryfikowano właściwości niebezpiecznych. W przypadku podzbiorów tworzyw sztucznych uzyskanych w instalacjach, które nie gwarantują innego niż niebezpieczny charakter odpadów, stosuje się kod EWC 19 12 11* Inne odpady (w tym mieszaniny materiałów) powstałe w wyniku mechanicznego przetwarzania odpadów zawierających substancje niebezpieczne. To kryterium rozróżnienia między dwoma wspomnianymi kodami EWC będzie obowiązywać we wszystkich zakładach mechanicznego przetwarzania odpadów, niezależnie od pochodzenia przetwarzanych przez nie odpadów.

2. Przetwarzanie odpadów tworzyw termoplastycznych

Odpady tworzyw termoplastycznych zarówno na terenie firm zajmujących się gospodarką odpadami, które interweniują u wytwórcy, jak i na terenie samych wytwórców, muszą spełniać następujące wymagania:

1. powinny być składowane oddzielnie od wszelkich innych rodzajów odpadów. Nie powinny być mieszane z innymi rodzajami odpadów.

2. Powinny być poddane wszelkiej obróbce mechanicznej niezbędnej do zapewnienia, że nadają się do bezpośredniego wykorzystania w produkcji nowych wyrobów z tworzyw sztucznych (gotowych lub półfabrykatów), w tym co najmniej sortowaniu i rozdrabnianiu. Ponadto można przeprowadzać inne rodzaje obróbki mechanicznej, które będą niezbędne w zależności od rodzaju odpadów tworzyw sztucznych i ich późniejszego zastosowania, takie jak: mechaniczne zmniejszanie rozmiaru poprzez laminowanie lub mikronizację, mycie, odwirowywanie, suszenie, filtrowanie, aglomerowanie, wylączanie i śrutowanie.

3. W przypadku odpadów wymienionych w kryterium 3 ust. 1 załącznika I należy zastosować niezbędne zabiegi dekontaminacyjne (określone, w stosownych przypadkach, w przepisach szczególnych) w celu wyeliminowania cech zagrożenia, jakie mogą one stwarzać.

3. Wymagania dotyczące uzyskanych materiałów z tworzyw sztucznych pochodzących z recyklingu

Kryteria	Wymogi w zakresie kontroli
1. W stosownych przypadkach normy dostępne do celów charakterystyki materiałów z tworzyw sztucznych pochodzących z recyklingu, ustanowione w odpowiednich normach technicznych UNE-EN, muszą być stosowane w najbardziej aktualnej i bieżącej wersji: - W przypadku polistyrenu: UNE- EN 15342 Tworzywa sztuczne. Tworzywa z recyklingu. Charakterystyka recyklingu polistyrenu (PS) - W przypadku polietylenu: UNE- EN 15344 Tworzywa sztuczne. Tworzywa z recyklingu. Charakterystyka recyklingu polietylenu (PE) - Polipropylen: UNE- EN 15345 Tworzywa sztuczne. Tworzywa z recyklingu. Charakterystyka recyklingu polistyrenu (PP) - W przypadku poli(chloru winylu): UNE- EN 15346 Tworzywa sztuczne. Tworzywa z recyklingu. Charakterystyka recyklingu poli(chloru winylu) (PVC) - Poli(tereftalan etylenu): UNE- EN 15348 Tworzywa sztuczne. Tworzywa z recyklingu. Charakterystyka recyklingu poli(tereftalanu etylenu) (PET) W przypadku braku normy technicznej dotyczącej charakterystyki, otrzymany materiał powinien być zgodny ze specyfikacjami technicznymi klienta w zakresie bezpośredniego zastosowania w przemyśle przetwórczym, zarówno do produkcji materiałów i wyrobów przeznaczonych do kontaktu z żywnością, jak i do produkcji wszelkich innych wyrobów z tworzyw sztucznych.	Weryfikację zgodności z odpowiednim ustawodawstwem, normą lub specyfikacją każdej transzy przesyłki przeprowadza wykwalifikowany personel. Jakość produktu jest weryfikowana przez: - Kontrolę wzrokową. - Charakterystyka fizyczno-chemiczna: przeprowadzenie badań laboratoryjnych określonych w obowiązującym ustawodawstwie dotyczącym poszczególnych rodzajów tworzyw sztucznych pochodzących z recyklingu lub w specyfikacjach technicznych i konkretnych normach przemysłowych dotyczących celu, do którego przeznaczone jest odzyskane tworzywo sztuczne. Mogą być również konieczne dalsze badania laboratoryjne zgodnie z dodatkowymi specyfikacjami klienta. W odpowiednich odstępach czasu i z zastrzeżeniem przeglądu w przypadku istotnych zmian w procesie operacyjnym należy analizować reprezentatywne próbki każdego rodzaju tworzywa sztucznego pochodzącego z recyklingu. Ustala się odpowiednią częstotliwość pobierania próbek z uwzględnieniem następujących czynników: - Oczekiwana zmienność (np. na podstawie wyników historycznych). - Nieodłączne ryzyko zmiany jakości odpadów tworzyw sztucznych na wejściu do instalacji, w której przeprowadzana jest obróbka mechaniczna, a w szczególności wysoka średnia zawartość tworzyw sztucznych zawierających substancje niebezpieczne. - Dokładność metody doboru próby. - Bliskość wyników do wartości granicznych stężenia, po przekroczeniu których materiał jest uznawany za niebezpieczny lub jego wprowadzenie na rynek jest ograniczone. - Bliskość wyników dotyczących zawartości składników innych niż tworzywa sztuczne w stosunku do maksymalnego limitu 2% całkowitej masy materiału z tworzyw sztucznych pochodzących z recyklingu, w suchej masie. Reprezentatywne próbki pobiera się zgodnie z procedurami pobierania próbek opisanymi w podręczniku procedur, które powinny być jak najbardziej szczegółowe (stosowana metoda pobierania próbek, okresowość, wielkość, rodzaj i liczba próbek, podejście statystyczne, itp.).
2. Zawartość składników niebędących tworzywem sztucznym powinna być mniejsza lub równa 2% suchej masy. W przypadku przeznaczenia do kontaktu z żywnością wymagany jest w szczególności brak składników niebędących tworzywem sztucznym, ciał obcych i włókien tekstylnych z tworzyw sztucznych. Ponadto, w zależności od zastosowania, do którego jest materiał przeznaczony, i zgodnie ze specyfikacjami technicznymi klienta, nie może zawierać składników/polimerów z tworzyw sztucznych innych niż produkowane, zgodnie z ilościami/limitami określonymi w tych specyfikacjach.	Wykwalifikowany personel powinien być przeszkolony w zakresie możliwych rodzajów zanieczyszczeń w strumieniu odpadów tworzyw sztucznych, a także w zakresie składników lub cech umożliwiających wzrokowe rozpoznanie tych zanieczyszczeń. Procedura weryfikacji zgodności ze specyfikacjami technicznymi stosowanymi dla danego materiału musi być udokumentowana w ramach systemu gospodarowania i powinna być dostępna na potrzeby audytów.

Kryteria	Wymogi w zakresie kontroli
3. Powstały materiał nie jest klasyfikowany jako niebezpieczny zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1272/2008 z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie klasyfikacji, oznakowania i pakowania substancji i mieszanin, zmieniającym i uchylającym dyrektywy 67/548/EWG i 1999/45/WE oraz zmieniającym rozporządzenie (WE) nr 1907/2006 (rozporządzenie CLP). Stosuje się do niego ograniczenia we wprowadzaniu do obrotu substancji wzbudzających szczególnie duże obawy, substancji spełniających kryteria określone w art. 57 rozporządzenia (WE) nr 1907/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. (rozporządzenie REACH), chyba że podlega on zezwoleniu lub wyłączeniu na mocy przepisów tego rozporządzenia. Jest on zgodny z innymi przepisami wykonawczymi określonymi w rozporządzeniu (WE) nr 1907/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. oraz w rozporządzeniu (WE) nr 1272/2008 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 grudnia 2008 r. Jest on zgodny z zakazami lub ograniczeniami dotyczącymi stosowania lub wprowadzania do obrotu trwałych zanieczyszczeń organicznych określonych w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1021 z dnia 20 czerwca 2019 r. Zgodnie z obowiązującymi przepisami, przeznaczenie do kontaktu z żywnością wymaga braku trwałych zanieczyszczeń organicznych w materiale wynikowym.	Należy je poddać charakterystyce jakościowej i ilościowej, która zweryfikuje zgodność z tymi wymaganiami oraz z przepisami rozporządzeń CLP, REACH i POP. Oprócz charakterystyki ilościowej, wszystkie partie przesyłki są poddawane kontroli wzrokowej przez wykwalifikowany personel. Wykwalifikowany personel powinien być przeszkolony w zakresie możliwych rodzajów zanieczyszczeń w strumieniu odpadów tworzyw sztucznych, a także w zakresie składników lub cech umożliwiających wzrokowe rozpoznanie tych zanieczyszczeń. Procedura rozpoznawania cech zagrożenia musi być udokumentowana w ramach systemu gospodarowania i powinna być dostępna na potrzeby audytów.
4. Materiał wynikowy nie może zawierać olejów, rozpuszczalników, farb ani śladów substancji wodnych lub tłustych. Ponadto, w przypadku przeznaczenia do kontaktu z żywnością, materiał wynikowy nie może zawierać żadnych substancji zagrażających bezpieczeństwu żywnościowemu produktu, który ma być w nim zawarty.	Jeśli kontrola wzrokowa wykaże oznaki absorpcji cieczy innych niż woda, które mogą powodować problemy, takie jak rozwój pleśni lub nieprzyjemne zapachy, i oznaki te są znaczące, partię tę należy uznać za odpad. Wykwalifikowany personel powinien być przeszkolony w zakresie tych potencjalnych zanieczyszczeń, a także składników i właściwości materiałów, które umożliwiają ich rozpoznanie. Działania związane z rozpoznawaniem obecnych zanieczyszczeń muszą być udokumentowane w ramach systemu gospodarowania i powinny być dostępne na

ZAŁĄCZNIK II

Minimalna treść komunikatu skierowanego do właściwych władz regionalnych w sprawie przestrzegania niniejszego rozporządzenia

Przedsiębiorstwo zajmujące się gospodarką odpadami..... upoważnione przez NIMA..... w dniu....., którego zakłady znajdują się w..... za pośrednictwem niniejszego pisma skierowanego do Wspólnoty Autonomicznej (Urząd.../Wydział...) Wspólnoty Autonomicznej.....,

ZGŁASZA, co następuje:

- Przedsiębiorstwo stosuje się do wszystkich postanowień zawartych w rozporządzeniu ministerialnym ustanawiającym kryteria określania, kiedy odpady tworzyw sztucznych poddawane obróbce mechanicznej i przeznaczone do wytwarzania

produktów z tworzyw termoplastycznych tracą status odpadu zgodnie z ustawą nr 7/2022 z dnia 8 kwietnia 2022 r. w sprawie odpadów i zanieczyszczonych gleb w kontekście gospodarki o obiegu zamkniętym.

- Przedsiębiorstwo..... posiada system gospodarowania zgodnie z art. 6 rozporządzenia.

- Przedsiębiorstwo..... dokonało niezbędnych adaptacji, ulepszeń lub działań w celu zapewnienia zgodności z rozporządzeniem i wraz z niniejszym wnioskiem przedkłada niezbędną dokumentację potwierdzającą ten fakt. (w stosownych przypadkach ze względu na zmiany dokonane w obiektach)

I w związku z wszystkim powyższym wnosi do
(Urząd...../Wydział.....)

1) o przyjęcie do wiadomości przekazanej przez to przedsiębiorstwo, w postaci odpowiedzialnej deklaracji, informacji o zastosowaniu się do postanowień rozporządzenia ministerialnego, tak aby materiał uzyskany w jego obiektach nie był już uważany za odpad do wszystkich celów prawnych; oraz

2) o dokonanie przeglądu i uaktualnienie obecnego zezwolenia podmiotu gospodarującego odpadami, zgodnie z ustawą 7/2022 z dnia 8 kwietnia w sprawie odpadów i zanieczyszczonych gleb w kontekście gospodarki o obiegu zamkniętym, w szczególności zgodnie z załącznikiem II do tej ustawy, w którym określono kody operacji odzysku odpadów.

Miejsce, data, podpis.

ZAŁĄCZNIK III

Deklaracja zgodności z kryteriami określania, kiedy przetworzone odpady tworzyw termoplastycznych przestają być odpadami

Deklaracja zgodności dla materiałów z tworzyw sztucznych pochodzących z recyklingu przeznaczonych do wytwarzania innych produktów

1	Wytwórca/importer materiałów Nazwa: Adres: Osoba kontaktowa: Telefon: E-mail: Numer wpisu do rejestru produkcji i gospodarki odpadami:
2	Rodzaj materiału z tworzyw sztucznych pochodzących z recyklingu (wskazać): - HDPE (polietylen o wysokiej gęstości) - LDPE (polietylen o niskiej gęstości) - PET [poli(tereftalan etylenu)] - PP (polipropylen) - PS (polistyren) - PVC [poli(chlorek winylu)] - EPS (polistyren ekspandowany) - Inne (określić): Zawartość składników innych niż tworzywa sztuczne (%):
3	Numer partii i ilość (w tonach):

4	Przesyłka ta spełnia kryteria, o których mowa w art. 3 rozporządzenia ministerialnego ustanawiającego kryteria określania, kiedy odpady tworzyw termoplastycznych poddawane obróbce mechanicznej i przeznaczone do wytwarzania produktów z tworzyw sztucznych tracą status odpadu zgodnie z ustawą nr 7/2022 z dnia 8 kwietnia 2022 r. w sprawie odpadów i zanieczyszczonych gleb w kontekście gospodarki o obiegu zamkniętym.
5	W odniesieniu do tej przesyłki identyfikowalność od źródła jest gwarantowana od momentu wytworzenia odpadów, co można wykazać i udokumentować, zgodnie z art. 8 rozporządzenia ministerialnego ustanawiającego kryteria ustalania, kiedy odpady tworzyw termoplastycznych poddawane obróbce mechanicznej i przeznaczone do wytwarzania produktów z tworzyw sztucznych przestają być odpadami zgodnie z ustawą 7/2022 z dnia 8 kwietnia 2022 r. w sprawie odpadów i zanieczyszczonych gleb w kontekście gospodarki o obiegu zamkniętym.

ZAŁĄCZNI

K IV

Zarys wytycznych dotyczących stosowania rozporządzenia w sprawie TZO⁽¹⁾ w odniesieniu do odpadów tworzyw sztucznych

6	Wytwórca materiału wdraża system gospodarowania zgodnie z art. 6 rozporządzenia ministerialnego ustanawiającego kryteria ustalania, kiedy odpady tworzyw termoplastycznych poddawane obróbce mechanicznej i przeznaczone do produkcji wyrobów z tworzyw sztucznych przestają być odpadami zgodnie z ustawą 7/2022 z dnia 8 kwietnia 2022 r. w sprawie odpadów i zanieczyszczonych gleb w kontekście gospodarki o obiegu zamkniętym.
7	Materiał zawarty w tej partii przeznaczony jest do sprzedaży bezpośredniej lub za pośrednictwem agenta handlowego/dystrybutora do wykorzystania wyłącznie w sektorze przetwórstwa tworzyw sztucznych.
8	(wybrać jedną z opcji): - Przesyłka jest zgodna z przepisami dotyczącymi konkretnego produktu. - Przesyłka jest zgodna z następującą normą techniczną: (określić numer) - Przesyłka jest zgodna ze specyfikacjami technicznymi wymaganymi przez branżę docelową.
9	Materiał zawarty w tej przesyłce nie jest sklasyfikowany jako niebezpieczny, zgodnie z kryteriami rozporządzenia (WE) nr 1272/2008 ⁽²⁾ (rozporządzenie CLP), a także jest zgodny z przepisami dotyczącymi wprowadzania do obrotu substancji wzбудzających szczególnie duże obawy, a także z dotyczącymi zamierzonych zastosowań ograniczeniami zawartymi w załączniku XVII do rozporządzenia (WE) nr 1907/2006 ⁽²⁾ (rozporządzenie REACH) oraz z zakazami lub ograniczeniami dotyczącymi stosowania i wprowadzania do obrotu trwałych zanieczyszczeń organicznych, nałożonymi przez art. 3 rozporządzenia (UE) 2019/1021 ⁽³⁾ (rozporządzenie POP).
10	Oświadczanie wytwórcy/importera przetwarzanych mechanicznie odpadów tworzyw termoplastycznych, które przestały być odpadami zgodnie z ustawą 7/2022 z dnia 8 kwietnia 2022 r. w sprawie odpadów i zanieczyszczonych gleb w kontekście gospodarki o obiegu zamkniętym i Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1021 z dnia 20 czerwca 2019 r. o polityce w zakresie trwałych zanieczyszczeń organicznych (TZO), stosowane w odniesieniu do strumienia odpadów tworzyw sztucznych to: D.9 Obróbka fizyczno-chemiczna D.10 Spalanie Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1272/2008 z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie klasyfikacji, oznakowania i pakowania substancji i mieszanin, zmieniające i uchylające dyrektywę 67/548/EWG i dyrektywę Komisji 67/253/EWG oraz zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1907/2006. ⁽²⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1907/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. w sprawie rejestracji, oceny, udzielania zezwoleń i stosowanych ograniczeń w zakresie chemikaliów (REACH), utworzenia Europejskiej Agencji ds. Substancji i Mieszanin Chemicznych, zmieniające dyrektywę 1999/45/WE oraz uchylające rozporządzenie Rady (EWG) nr 793/93 i rozporządzenie Komisji (WE) nr 1488/94, dyrektywę Rady 76/769/EWG i dyrektywę Komisji 91/155/EWG, 93/67/EWG, 93/105/EWG i 2000/21/WE. ⁽³⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1021 z dnia 20 czerwca 2019 r. dotyczące trwałych zanieczyszczeń organicznych.

Elektroniczny kod weryfikacyjny (EKW): BOE-A-2023-14735

Elektroniczny kod weryfikacyjny (EKW): BOE-A-2023-14735
a: https://www.boe.es
s